

עליך, האבן שהקתה את הצלם
והיתה להר גדול, ומלאה כל
הארץ.

והיא כתר כמו זה ס בראש החוט
של זרק"א, אבן פלולה
ומתעטרת (פלולה ומעטרת) כמו אבן
בראש הטבעת, וכשישראל
משפילים בחכמה, שהיא י'
המחשבה העליונה, יודעים לזרק
אותה את האבן הזו, שהיא בת
יחידה, לאותו מקום שנגזרה,
משום שהבת נעשית באב. זהו
שפתוב יהו"ה בחכמה יסד ארץ,
בחכמה שהוא האב, יסד את הבת
שהיא ארץ הדום רגליו.

ואותו החוט שלה הוא ו', שאבן,
שהיא כתר, עטרה על ראשו,
עטרה של ספר תורה, ובשבילה
נאמר, והמשפמש בכתר - יעבר,
הוא כתר תורה ודאי, ששלשה
כתרים הם, כתר תורה וכתר
כהנה וכתר מלכות, וכתר תורה
(כתר שם טוב) על גביהן, והאבן הזו
היא י' בראש א', והיא י' בסופה,
עליה נאמר מגיד מראשית
אחרית, והיא יו"ד ה"א וא"ו ה"א
(יו"ד ה"א ו"א י"ו ה"א), כולל עשר ספירות,
שהן (שהוא) נעוץ סופן בתחלתן,
ותחלתן בסופן.

קמו כל ראשי הישיבה ואמרו:
רועה הנאמן, כמה אתה חזק
לזרק אבן, שהרי הגיעה למקום
שאינ מי שיודע מקומה,
ומלאכים הקדושים שואלים
בשבילה איה מקום כבודו
להעריצו, שאין מי שיודע
מקומו. כשעלתה למעלה,
למקום שזרקת אותה, עד שכלם
אומרים ברוך כבוד יהו"ה
ממקומו, ואף על גב שהיא קטנה
למטה, למעלה אין לה סוף.
מי יכול לערוך קרב במקום שאתה

כב), אנת הוא דאתמר עלך (דניאל ב לה) אבנא די
מחת לצלמא והות לטור רב ומלאת כל ארעא.
ואיהו תגא פגוונא דא ס ברישא דחוטא
דזרק"א, אבנא פלילא ומתעטרא (ג"א
מוכללת ומעוטרת) פאבנא בריש עזקא, וכד אית
בישראל משפילים בחכמה דאיהי י' מחשבה
עלאה, ידעין לזרקא לה להאי אבנא דאיהי
בת יחידה, לההוא אתר דאתגזרת, בגין
דברתא באפא אתעבידת, הדא הוא
דכתיב (משלי ג יט) יהו"ה בחכמה יסד ארץ,
בחכמה דאיהו אפא יסד ברתא דאיהי ארץ
הדום רגליו.

וההוא חוט דילה איהו ו', דאבנא דאיהי תגא
עטרה על רישיה, עטרה דספר תורה,
ובגינה אתמר ודאשתמש בתגא חלף, איהו
כתר תורה ודאי, דתלת כתרין אינון, כתר תורה
וכתר כהונה וכתר מלכות, וכתר תורה (ג"א
וכתר שם טוב) על גביהו, והאי אבנא איהי י'
ברישא, ואיהי י' בסופה, עלה אתמר (ישעיה
מו י) מגיד מראשית אחרית, ואיהי (ג"א
ואיהו) יו"ד ה"א וא"ו ה"א (ג"א יו"ד ה"א וא"ו
ה"א), כליל עשר ספירן, דאינון (ס"א דאיהו) נעוץ
סופן בתחלתן ותחלתן בסופן.

קמו פלהו מארי מתיבתא ואמרו, רעיא
מהימנא כמה אנת תקיף לזרקא אבנא,
דהא מטא לאתר דלית מאן דיידע אתרהא,
ומלאכין קדישין שאלין בגינהא איה מקום
כבודו להעריצו, דלית מאן דיידע מקומו, פד
סלקא לעילא באתר דזריקת לה, עד דאמרין
פלהו (יחזקאל ג יב) ברוך כבוד יהו"ה ממקומו,
ואף על גב דאיהי זעירא לתתא, לעילא לית
לה סוף.

מאן יכיל לאגהא קרבא באתר דאנת תמן, באבנא זעירא דזריקת אזדעזעו